

ASASIN AMERICAN

VINCE FLYNN

PREDA PUBLISHING
DISCOVER THE STORY

PROLOG

BEIRUT, LIBAN

Mitch Rapp își privi reflexia în oglinda crăpată și prăfuită și se întreabă dacă nu cumva înnebunise. Nu tremura, nu avea palmele transpirate, nu simțea nicio emoție. Nu făcea decât să-și evalueze, rece și calculat, avantajele și șansele de succes. Își revizui planul de la început până la sfârșit și ajunsese, încă o dată, la concluzia că va fi probabil bătut, torturat, poate chiar ucis. Dar chiar și așa, simțea că îi este imposibil să se retragă, ceea ce îl conduse înapoi la concluzia că înnebunise. Ce fel de om ar alege, cu bună știință, să facă așa ceva? Rapp se gândi o clipă și, în cele din urmă, hotărî că e o întrebare la care ar trebui să răspundă altcineva, poate un psiholog.

În vreme ce toți ceilalți păreau perfect mulțumiți să stea deoparte, Rapp știa că nu e în firea lui să facă asta. Doi dintre colegii săi fuseseră răpiți de pe străzile Beirutului de o grupare nenorocită numită Jihadul Islamic. Un tentacul al Hezbollahului specializat în răpiri, torturi și atacuri sinucigașe. Fără îndoială,

jihadiștii începuseră deja interogarea noilor prizonieri. Îi vor supune unor dureri de neimaginat până când vor obține ceea ce doresc.

Acesta era crudul adevăr și dacă unii dintre colegii săi ar putea trăi cu iluzia că nu se va întâmpla, ei bine, asta nu însemna decât că au tendința de a gravita către concluzii convenabile. După o zi în care fusese martorul incapacității operaționale a celor care ar fi trebuit să rezolve situația, Rapp hotărâse că trebuie să-și asume responsabilitatea și să găsească o soluție proprie. Poate că birocrății și diplomații din Washington erau mulțumiți să lase lucrurile să-și urmeze făgașul natural, dar nu și Rapp. Trecuse prin prea multe pentru a permite să-i fie distrusă acoperirea. În plus, mai era și ideea aceea care nu-i dădea pace, despre onoare și codul războinicului. Se antrenase cu tipii ăștia, fusese în iad și înapoi împreună cu ei. Pe unul îl respecta, admira și plăcea. Pe celălalt îl respecta, admira și ura. Trebuia să facă ceva, orice, pentru a-i salva. Poate că gașca de acasă, din Washington, ar putea să-i taie pur și simplu de pe listă, în definitiv pentru ei nu erau decât niște agenți fără chip, niște victime colaterale. Dar pentru el și ceilalți băieți din tranșee, chestiunea era ceva mai personală. Războinicii nu-și lasă camarazii să moară în ghearele inamicului, pentru că, undeva în spatele minții, toți știu că într-o bună zi ar putea fi ei înșiși în aceeași situație. Și cu siguranță și-ar dori ca țara lor să facă naibii tot ce-i stă în putință să-i aducă înapoi.

Rapp își privi reflexia ciobită; avea părul și barba negre și ciufulite, tenul măsliniu și ochii atât de închiși la culoare că păreau aproape negri. Putea să pătrundă în teritoriul inamic fără să atragă nici măcar o privire suspicioasă. Se gândi la tot antrenamentul prin care trecuse, la tot ce sacrificase. Întreaga operațiune ar putea fi expusă și asta ar însemna sfârșitul

Libris

carierei sale pe teren. Ar însemna un birou prăfuit undeva în Washington, în spatele căruia să putrezească în următorii 25 de ani. Să se trezească în fiecare dimineață și să meargă la culcare în fiecare seară cu gândul că ar fi trebuit să facă ceva, orice. Și, în cele din urmă, să se secătuiască întrebându-se, pentru tot restul vieții, unde dispăruse bărbatul din el. Rapp se cutremură la acest gând. Poate că era nebun, dar citise suficiente tragedii grecești pentru a înțelege că o viață plină de remușcări și învinovățiri îl va conduce, încet dar sigur, spre secția de psihiatrie. Nu, prefer să ies din scenă luptându-mă, se gândi el.

Încuviință în fața chipului din oglindă și inspiră adânc înainte de a se îndrepta spre fereastră. Dădu ușor deoparte perdelele uzate și aruncă o privire în stradă. Cei doi pifani ai Jihadului Islamic erau tot acolo, pe trotuarul de vizavi, supraveghind zona. Rapp aruncase câteva aluzii prin cartier referitoare la ceea ce voia să facă și, în mai puțin de o oră de când îndesase cele șapte bancnote de o sută de dolari în mâna hrăpăreață a unui negustor local, cei doi își făcuseră apariția. Rapp se jucase o clipă cu ideea de a-l ucide pe unul dintre ei și a-l interoga pe celălalt, dar știa că s-ar duce vorba imediat și colegii săi ar fi mutați sau uciși înainte de a putea face ceva cu informația colectată. Rapp dădu scurt din cap. Asta e. Nu exista decât o singura cale de acțiune și nu avea sens să mai amâne ceea ce trebuia făcut.

Luă o foaie de hârtie și mângăli rapid un bilețel, lăsându-l pe biroul din colțul camerei. Își luă ochelarii de soare, harta și un teanc generos de bancnote și se îndreptă spre ușă. Liftul era stricat, așa că o luă pe scări, coborând cele patru etaje până în foaier. În spatele recepției era un tip nou, care părea speriat ca dracu', ceea ce însemna că cineva avusese o discuție cu el. Rapp își continuă drumul ca și cum nu ar fi observat nimic și ieși în soarele arzător cu harta deasupra capului, pentru a se proteja de

lumina orbitoare. Se uită în stânga, apoi în dreapta, ca un turist veritabil, prefăcându-se că nu-i observă pe cei doi jihadiști. Cu capul îngropat în hartă, Rapp o luă la dreapta, îndreptându-se spre est.

După câțiva pași, sistemul său nervos începu să transmită spre creier semnale de alarmă, unul mai frenetic decât celălalt. Avu nevoie de fiecare fărâmbă de autocontrol pentru a le ignora și a-și înfrânge pornirea de a fugi, întipărită de antrenamentele dure și milioanele de ani de exercitare a instinctului de supraviețuire, ani încrustați în ADN-ul fiecărei ființe umane. În fața lui, binecunoscuta mașină neagră era parcată peste drum. Rapp ignoră bărbatul de la volan și intră pe o alee laterală îngustă. Treizeci de metri mai în față, o namilă stătea sprijinită de perete, în fața unui magazin. Avea piciorul stâng plantat ferm pe asfalt și celălalt îndoit și sprijinit de peretele clădirii. Corpul său masiv părea că se odihnește în timp ce trăgea cu nesaț dintr-o țigară. Părea ușor familiar, atât omul cât și pantalonii negri prăfuiți și cămașa albă pătată de transpirație.

Cu excepția lui, strada era goală. Supraviețuitorii sângerosului război civil libanez învățaseră să miroasă pericolul, așa că hotărâseră cu înțelepciune să intre în case până la finalizarea spectacolului de dimineață. Pașii din spatele lui Rapp răsunau cu ecou, ca și cum ar fi tropăit pe podeaua de piatră a unei catedrale goale. Se apropiau din ce în ce mai repede. Motorul unei mașini porni, fără îndoială BMW-ul negru pe care-l văzuse deja. Cu fiecare pas, Rapp îi simțea apropiindu-se din ce în ce mai mult. Creierul său trecu în revistă cu rapiditate cele câteva scenarii posibile, încercând involuntar să găsească o cale de ieșire.

Acum erau atât de aproape, încât Rapp îi putea simți. Uriașul din față își aruncă țigara și se îndreptă de spate cu ceva mai multă energie decât l-ar fi crezut în stare. Rapp îl ignoră. Tipul

zâmbi și scoase un baston de piele. Prefăcându-se surprins, Rapp scăpă harta din mână și făcu stânga-mprejur ca pentru a o lua la fugă. Cei doi lachei erau exact acolo unde se aștepta să fie: în spatele lui, unul cu arma îndreptată spre capul său, celălalt cu arma țintindu-i pieptul.

Sedanul frână zgomotos lângă ei și, imediat, portbagajul și ușa din dreapta șoferului se deschiseră larg. Rapp știa ce urmează. Închise ochii și încleștă maxilarul exact în clipa în care bastonul de piele îl lovi în ceafă. Rapp se împiedică în față și se prăbuși conștiincios în brațele celor doi tipi cu pistoale. Își îndoi genunchii și își lăsă toată greutatea în mâinile celor doi care se chinuiau acum să-l care. Simți cum namila cu bastonul își pune brațele în jurul lui și-l trage cu forță în sus. Îi smulseră Beretta de 9 mm de la spate și îl aruncară cu capul înainte în portbagajul deschis, după care trântiră capacul cu o bufnitură.

Motorul se trezi la viață și roțile din spate mușcară din stratul subțire de nisip și praf până dădură de asfalt. Vehiculul porni cu o smucitură și Rapp fu aruncat în spate. Deschise încet un ochi și, așa cum se aștepta, se trezi învăluit de un întuneric profund. Capul îl durea puțin de la lovitură, dar nu foarte tare. Nicio umbră de frică nu îi trecu pe față, niciun dubiu prin minte. Doar un zâmbet pe buze când se gândi la ceea ce urma. Semințele dezinformării pe care le tot aruncase în stânga și-n dreapta de câteva zile dăduseră roade și atrăseseră islamaștii așa cum sperase. Răpitorii nu aveau nici cea mai mică idee că aceasta fusese, de la bun început, intenția omului pe care îl aveau acum închis în portbagaj. Și, cel mai important, nici nu-și imaginau ce violență și distrugere erau pe cale să se prăbușească asupra lor.

PARTEA I

CAPITOLUL 1

SUDUL STATULUI VIRGINIA (CU UN AN ÎN URMĂ)

Mitch Rapp își scoase legătura de la ochi și ridică scaunul la loc. Mașina, un Ford Taurus cafeniu, hurducăia pe drumul de țară plin de gropi, lăsând în urmă două dăre de praf care se răsuceau în aerul fierbinte de august. Legatul la ochi fusese o precauție pentru cazul în care Rapp ar fi eșuat, ceea ce el nu avea nicio intenție să facă. Mitch aruncă o privire pe fereastră, la zidul gros de brazi care străjuia drumul. Chiar și cu soarele strălucind deasupra, abia dacă se vedea ceva prin labirintul de copaci și tufișuri care acopereau fiecare petec de pământ. Încă din copilărie îi plăcuse pădurea, întotdeauna îi inspirase încredere și pace, dar cea de aici avea un aer sinistru.

O premoniție groaznică îi acapără gândurile și-i trimise mintea pe un drum pe care nu voia să meargă. Cel puțin nu în după-amiaza asta. Cu toate acestea, Rapp se încruntă întrebându-se câți oameni muriseră oare în această pădure; și nu, nu se gândea la cei care luptaseră în Războiul Civil cu atâția ani în urmă. Nu, se gândi el, încercând să fie complet sincer cu el însuși. Moartea era un cuvânt mult prea vast, lăsa posibilitatea

unui accident, a unui ghinion care căzuse pe capul vreunui biet inocent. Iar asta nu era decât o modalitate convenabilă de a ocoli seriozitatea și gravitatea situației în care urma să se bage. Execuție era un cuvânt mult mai potrivit. Bărbații la care se gândea fuseseră probabil trimiși în această sălbăticie, împușcați în ceafă și aruncați în vreo groapă proaspăt săpată și nemarcată pentru a dispărea fără urmă. Era lumea în care urma să intre și el, iar Mitch era totalmente împăcat cu această decizie.

Cu toate acestea, o umbră de îndoială reuși să-și facă loc printre draperiile trase ale minții sale și îi cauză o secundă de ezitare. Rapp se luptă cu ea pentru o clipă, după care o îndesă înapoi, în cele mai profunde sertare ale creierului. Nu era momentul să se gândească la asta. Studiase deja problema în cruciș și-n curmeziș, o întorsese pe toate fețele și o analizase din fiecare unghi posibil, încă de când femeia aceea misterioasă intrase în viața lui. Într-un fel ciudat, știuse exact încotro se îndreaptă încă din clipa în care îl privise cu ochii aceia inteligenți, care păreau să penetreze totul.

Adevărul era că aștepta să apară cineva, deși ei nu-i spusese asta. Nici că, pentru el, răzbunarea era singura modalitate de a lupta cu durerea pricinuită de pierderea ei, dragostea vieții lui. Sau că în fiecare seară, înainte de a adormi, se gândea la rețeaua de oameni fără chip care complotaseră să arunce în aer avionul Pan Am 103, sau că se imaginase deja în acest loc sau într-unul similar celui în care se găsea acum. Era logic. Inamicii trebuiau uciși, iar Rapp era mai mult decât dispus să fie persoana care să se ocupe de asta. Știa ce urma să se întâmple. Urma să fie antrenat, pregătit, transformat într-o armă perfectă, după care urma să fie trimis să-i vâneze. Pe fiecare, unul câte unul. Pe toți cei care conspiraseră să ucidă acei civili nevinovați într-o zi friguroasă de decembrie.

Mașina începu să încetinească și Rapp văzu o poartă ruginită pentru vite, închisă cu un lacăt masiv. Nedumerit, Rapp se încrunță.

Femeia de la volan îi aruncă o privire și spuse:

- Te așteptai la ceva mai multă tehnologie?

Rapp încuviință tăcut.

Irene Kennedy opri mașina și spuse:

- Aparențele pot fi înșelătoare.

Deschise ușa, coborî din mașină și se îndreptă spre poartă, ascultând cu atenție. O clipă mai târziu auzi pocnetul ușii pasagerului și zâmbi. Fără niciun strop de antrenament, puștiul făcuse alegerea corectă. Încă de la prima întâlnire, fusese evident că e diferit. Îi analizase fiecare aspect al vieții și îl studiasse de la distanță timp de câteva luni. Kennedy era extrem de pricepută la ceea ce făcea. Era ordonată, organizată și răbdătoare. Și avea o memorie fotografică.

Kennedy crescuse în această lume. Tatăl ei lucrase la Departamentul de Stat¹, iar ea primise cea mai mare parte a educației în țări în care America nu era întotdeauna binevenită. Vigilența fusese o parte integrantă a vieții ei încă de la 5 ani. În timp ce alți părinți își educau copiii să nu alerge pe stradă în fața mașinii, părinții ei îi spuneau să se uite întotdeauna sub mașină, după bombe. Fusese educată să fie întotdeauna conștientă de ce se află în jur, de oameni și dinamica străzii.

Când, în cele din urmă, Kennedy hotărâse să se prezinte, Rapp o studiasse un lung moment după care o întrebase de ce îl urmărește. Nu avea decât 22 de ani și niciun antrenament tactic. În ceea ce o privea pe Kennedy, dacă avea un punct slab acesta era spontaneitatea. Ei îi plăceau lucrurile planificate în avans, prefera să lucreze metodic, sistematic și pornise de la presupunția că un novice nu va avea nici cea mai vagă idee că fusese ținta unui filaj extins. Recrutase zeci de agenți, dar era pentru prima dată când se trezea pusă la colț cu o asemenea întrebare.

Prinsă cu garda jos, Kennedy se bâlbâise căutând un răspuns plauzibil. Ciudat, dar recrutul ar fi trebuit să se fâstâcească, nu ea; el ar fi trebuit să se blocheze încercând să înțeleagă ce se întâmplă. Reacția lui Rapp nu făcea parte din scenariu.

¹ Echivalentul Ministerului de Externe (n.t.).

Mai târziu, în camera sa de motel din Syracuse, Kennedy își rememorase fiecare pas din ultimele opt luni ca să înțeleagă unde greșise. După trei ore și șaptesprezece pagini de notițe, tot nu reușise să-și dea seama. Frustrată, dar pe jumătate plăcut surprinsă, Kennedy ajunsese la concluzia că Rapp era pur și simplu unul dintre acei oameni cu un simț foarte acut al mediului înconjurător, al situației, al circumstanțelor. Așa că îi scoase dosarul de la fundul teancului, îl puse deasupra celorlalte și luă o hotărâre îndrăzneată. În loc să folosească canalele uzuale, Kennedy contactă o companie condusă de foști agenți CIA. Prieteni vechi de-ai tatălui ei, specializați în operațiuni ultra-secrete, care de regulă se desfășoară fără acoperire oficială. Îi rugă să-i arunce o privire lui Rapp și să-i furnizeze o evaluare obiectivă, pentru cazul în care ea ratase ceva. Două săptămâni mai târziu, foștii agenți se întorseseră cu un rezumat care-i dăduse fiori.

Kennedy luă raportul și-l prezintă direct șefului ei, Thomas Stansfield. După câteva pagini, acesta începu să înțeleagă unde bătea tânăra sa protejată. Când termină de citit, Stansfield închise încet dosarul gros de două degete și o întrebă ce are de gând. Într-o manieră concisă și la obiect, Kennedy își livră pledoaria. Stansfield sublinie potențialele probleme și pericole asociate cu omiterea etapei inițiale de antrenament, dar Kennedy contracara strălucit. Regulile jocului se schimbaseră. O spusese el însuși de nenumărate ori. Nu-și mai puteau permite să rămână în defensivă. În această lume din ce în ce mai interconectată aveau nevoie de o armă chirurgicală de mare precizie, poate mai mult decât de orice bombă sau rachetă de croazieră. Având el însuși mulți ani la activ ca ofițer operativ, Stansfield știa foarte bine că o asemenea persoană ar trebui să fie complet autonomă, ceea ce făcea ca profilul unui asemenea agent să fie unic. Și, mai presus de toate, această persoană trebuia să nu fi lucrat niciodată în sistem, astfel încât să nu existe nicio înregistrare oficială a numelui său.

Kennedy veni cu încă opt argumente suplimentare în favoarea tânărului pe care-l vedea ca fiind candidatul perfect. Logica ei era imbatabilă, dar dincolo de asta, ambii știau foarte bine că era momentul să înceapă de undeva. Ar fi trebuit să înceapă încă de acum cinci ani, așa că, oftând, Stansfield își dădu acordul pentru demararea operațiunii. Îi spuse lui Kennedy să omită faza inițială a antrenamentului și să-l dea pe mâna singurului om despre care știa că are capacitatea de a transforma un recrut în ceea ce-și doreau. Dacă Rapp supraviețuia primelor șase luni de școlarizare pe mâna lui Stan Hurley, poate că s-ar fi putut dovedi arma de care aveau nevoie. Înainte să plece, Stansfield îi spuse lui Kennedy să elimine orice conexiune. Orice dosar, fotografie de filaj sau înregistrare care i-ar putea lega, într-un fel sau altul, de Rapp, trebuia distrusă.

Kennedy intră cu mașina pe poartă și îi spuse lui Rapp să o închidă cu lacătul în urma lor. Acesta făcu ceea ce i se ceruse, după care urcă la loc în mașină. După o sută de metri, Kennedy încetini și trase volanul spre stânga pentru a ocoli o groapă.

- De ce nu e securizată zona? întrebă Rapp.

- Toate sistemele astea moderne, toată tehnologia la vedere... de multe ori acestea atrag o atenție nedorită. Și generează tot felul de alarme false care, la rândul lor, necesită o armată de oameni pentru a le verifica. Locul ăsta nu e genul acela de instituție.

- Nici măcar câini? întrebă Rapp.

Kennedy îi aruncă o privire. Îi plăcea felul în care gândea. Ca la o comandă, doi câini de vânătoare își făcură apariția galopând de după colț, repezindu-se spre mașină. Kennedy frână și așteptă ca aceștia să se potolească. O clipă mai târziu, după ce își dezveliră amenințător colții, cei doi făcură stânga-mprejur, retrăgându-se înapoi de unde veniseră.

Kennedy luă piciorul de pe frână și continuă pe alee.

- Tipul ăsta, spuse Kennedy. Cel care te va antrena...

- Omulețul nebun care va încerca să mă omoare? zâmbi Rapp.

- Nu am spus că va încerca să te omoare... Am spus că va încerca să te facă să crezi că te omoară.

- M-am liniștit, spuse Rapp sarcastic. De ce îl tot aduci în discuție?

- Pentru că vreau să fi pregătit.

Rapp se gândi o clipă și spuse:

- Sunt pregătit, sau cel puțin cât de pregătit pot fi pentru ceva de genul ăsta.

- Componenta fizică e una, continuă Kennedy. Știm că ești în formă și asta e important, dar vreau să știi că vei fi testat în moduri pe care nu ți le-ai imaginat vreodată. E un joc. Unul special conceput pentru a te face să renunți. Să abandonezi. Cea mai importantă calitate se va dovedi disciplina mentală, nu forța fizică.

Rapp nu era de acord dar își păstră gura închisă și chipul impasibil. Pentru a fi cel mai bun avea nevoie de ambele. Cunoștea jocul. Trecuse prin suficiente antrenamente dure de fotbal american și lacrosse, în zăpușeala umedă din Virginia. Iar atunci nu se baza decât pe simpla dorință de a câștiga. Acum, motivația de a reuși era mult mai profundă. Și mult mai personală.

- Și nu uita... nimic din ce se va întâmpla aici nu e personal, continuă Kennedy.

Rapp zâmbi în sine. *Aici greșești*, gândi el. *Totul e personal*. Dar când răspunse, o făcu supus și cuminte:

- Știu, spuse el pe un ton neutru. Ce poți să-mi spui despre ceilalți tipi?

Dacă era ceva ce-i dădea emoții, asta era. Ceilalți recruți erau deja aici de două zile. Lui Rapp nu-i plăcea să întârzie. Probabil că ceilalți începuseră deja să se apropie și nu vor vedea cu ochi buni sosirea sa târzie de vedetă. Nu înțelegea de ce fusese adus cu întârziere, dar Kennedy nu era genul de om care să ofere explicații.

- Sunt șase.